

„In zakurila je! Poglej, Minka!“

Alena je stopila k peči in si grela roke.

„Da bi zmrzovale, kaj še! Saj je že itak naše življenje tako mrzlo — brr —“

Nato je vzela iz omare steklenico vina in nalila v kozarce.

„Oho,“ se je začudila Minka. „To ni samo čajni večer!“

„Najprej pijmo pošteno bratovščino! Na zdravje, socialist! Servus, Alenčica!“

Veselo so zadonele čaše. Mara je nagnila in izpraznila.

„Ex, dekleta!“

Minka in Alena sta se obotavljali.

„Izpijta, da bo kaj ognja v žilah!“

Ko sta izpili, so zapečatile bratovščino s poljubi in sedle okrog mize.

„Ali si Bresta povabila?“

„Sem. Nič se ne boj, Alena; tvoj fant gotovo pride!“

„Mara!“

Alena jo je osorno pogledala, Mara se je pa navihanski zasmejala in jo pogledala izza cigarete, katero si je prižigala.

„Alena, le navadi se Mare, tega načajivčeka nepoboljšljivega!“

Mara je puhnila oblak dima proti stropu.

„Nič se ne jezi, Alena! Kaj ne bi bila to dostojna partija?“

Alena je bila nekoliko v zadregi, ali je vendar naglo odgovorila.

„Ako ti je tako všeč, vzemi ga, če te mara — seveda! Boš milostna gospa profesorjeva!“

Ob tem se ji je globoko priklonila.

Profesorja bi že vzela, nič ne rečem. Toda jaz hočem tudi fanta — fanta! Razumeš!“

„Kaj Brest ni?“

„Mm,“ se je namrdnila Mara. „Zame je vse pregladek, vse preveč — kako bi rekla — na vse plati. Fant po mojem okusu mora priti kot vihar, da te kar odnese s seboj, kakor rožico za klobukom. Tak bo moj!“

„Če bo! Čestitam, rožica za klobukom! Daj mi cigareto!“

„Mara, vso mi boš pohujšala,“ je izpregovorila Minka, ko je Alena segla po cigareti. „Toda o Brestu si precej mojih misli!“

„Vendar enkrat!“ se je zasmejala Mara.

„Sem rekla precej. Za moj okus je Brest kot inteligenten mladenič premalo — revolucionar.“

„Bravo, Minka! Izvrstno! Če si ti socialist, tedaj mora biti mož stopnico više od tebe — torej revolucionar!“

Tedaj je potrkalo na vrata.

„Brest,“ je izpregovorila Mara šepetaje, potem glasno velela ‚noter‘ in mu šla do vrat naproti.

Brest je vstopil, eleganten, ljubezniv ter pozdravljaj in se kretal, kakor v salonu.

„Tukajle, prosim!“

Mara mu je ponudila stol ob Aleni.

„K Alenčici, prelepi kraljici ogrski!“

„Žal, da nisem Matjaž, gospica!“

„GROF HABSBURŠKI.“

Darilo cesarja Franca Jožefa I.
švicarskim strelcem.

Brest se je dvorljivo priklonil Aleni.

„Gotovo ste kaj zanimivega debatirale. Žal, če sem zmotil.“

Alena je bila nekoliko zmedena zaradi vprašanja in je odgovorila malomarno.

„Nič posebnega, gospod profesor!“

„Pač,“ se je oglasila hitro Mara, ki je točila Brestu.

„Pomislite, zadnja beseda naše debate je bila: revolucionar!“

„Tako! Zelo zanimivo! Prepričan sem, da jo je spravila gospodična Minka!“